

Encomanar o contagiar?

D'ençà de la *pandèmia* del coronavirus ens veiem obligats a renovar un lèxic que molta part de la població no estàvem gaire acostumats a fer servir. I és que hi ha alguns mots que últimament *s'estan fent virals* (aquest neologisme que les xarxes han escampat a tort i a dret ara té més sentit que mai).

En català veiem que ara tothom parla de mesures per evitar de *contagiar* el coronavirus, però què ha passat amb el verb tradicional *encomanar*? És cert que *contagiar* i *encomanar* són sinònims, però el mot tradicional és *encomanar*, l'altre és un mot tècnic usat sobretot pels especialistes, igual que l'ús de *cefalàlgia* en lloc de *mal de cap*. Ja Francesc Eiximenis (s.XIV) feia servir *encomanar* amb aquest sentit: «No podrà fugir a la montanya menys d'encomanar-me lo mal e de morir».

El problema és el de sempre: el *virus catanyol* es reproduceix incansablement (encara no hem trobat l'*antiviral* per a combatre'l) i actua sense aturador per fer desaparèixer tots els mots populars i castellanitzar-los. De moment el *virus catanyol* no és mortal, però es va enfortint i cada vegada és més indetectable. En castellà no tenen un mot equivalent a *encomanar*, però sí que tenen *contagiar*. A això s'hi afegeix que els derivats de *contagiar* (*contagi* i *contagiós*) són aparentment més fàcils d'usar que els d'*encomanar* (*encomanament* i *encomanadís*). Com sempre, el mot que s'allunya més del castellà, malgrat que sigui el més tradicional, té les hores comptades.